

Byla T-48/05

Yves Franchet ir Daniel Byk prieš Europos Bendrijų Komisiją

„Deliktinė atsakomybė — Viešoji tarnyba — OLAF tyrimai — Eurostato byla — Informacijos, susijusios su faktinėmis aplinkybėmis, už kurias galimas baudžiamasis persekiojimas, perdavimas nacionalinėms teisminėms institucijoms — Nepranešimas iš anksto atitinkamiems pareigūnams ir OLAF priežiūros komitetui — Informacijos nutekėjimas į spaudą — OLAF ir Komisijos atskleista informacija — Nekaltumo prezumpcijos principo pažeidimas — Neturtinė žala — Priežastinis ryšys“

2008 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo (trečioji kolegija)
sprendimas. . . . . II - 1595

Sprendimo santrauka

1. *Procesas — Proceso organizavimo priemonės — Prašymas grąžinti institucijos vidaus dokumentų bylą*
(Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 straipsnis)

2. *Pareigūnai — Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Dalykas — Prašymas atlyginti žalą, kuri kilo dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamo tyrimo*
(EB 235 ir EB 236 straipsniai)
3. *Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) — Reglamentas Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų — Bendrijos institucijų atliekamų vidaus tyrimų tvarka*
(Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 ir 3 dalys; Komisijos sprendimo 1999/396 4 straipsnis)
4. *Deliktinė atsakomybė — Sąlygos — Pakankamai akivaizdus teisės normos, suteikiančios privatiems asmenims teisės, pažeidimas — Pareigos informuoti suinteresuotąjį asmenį pagal Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) įvykdytą tyrimą pažeidimas — Pareigos iš anksto informuoti Priežiūros komitetą pažeidimas*
(EB 288 straipsnio antroji pastraipa; Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 ir 3 dalys; Komisijos sprendimo 1999/396 4 straipsnis; OLAF priežiūros komiteto vidaus reglamento 2 straipsnis)
5. *Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) — Reglamentas Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų — Atliekant tyrimą surinktos informacijos perdavimas nacionalinėms valdžios institucijoms*
(Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1073/1999 4 straipsnio 5 dalis ir 10 straipsnio 2 ir 3 dalys)
6. *Pareigūnai — Ieškinys — Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Pagrindai — Ieškinys dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) tyrimu padarytos žalos atlyginimo*
(Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnis; Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1073/1999 10 straipsnio 2 dalis)
7. *Deliktinė atsakomybė — Sąlygos — Neteisėtumas — Žala — Priežastinis ryšys — Ieškoviui tenkanti įrodinėjimo pareiga — Ribos*
(EB 288 straipsnio antroji pastraipa)
8. *Deliktinė atsakomybė — Sąlygos — Pakankamai akivaizdus teisės normos, suteikiančios privatiems asmenims teisės, pažeidimas — Administracijos pranešimas spaudai, galintis sudaryti visuomenei įspūdį, kad pareigūnas dalyvavo padarant pažeidimus, nors jo kaltė dar nebuvo įrodyta*
(EB 288 straipsnio antroji pastraipa; Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1073/1999 8 straipsnio 2 dalis)
9. *Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) — Reglamentas Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų — Teisė į gynybą — Taikymo sritis — Teisė susipažinti su tyrimo medžiaga — Teisės susipažinti su informacija, išskyrus galutinės ataskaitos paskelbimą, nebuvimas*
(Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnis; Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas Nr. 1073/1999; Komisijos sprendimo 1999/396 4 straipsnis)

10. *Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) — Reglamentas Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų — Proceso trukmė (Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1073/1999 6 straipsnio 5 dalis ir 11 straipsnio 7 dalis)*
11. *Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) — Reglamentas Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų — Tyrimo konfidencialumas (Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1073/1999 12 straipsnis)*
12. *Pareigūnai — Drausminės priemonės — Drausminė procedūra — Tuo pat metu ir dėl tų pačių faktų vykdomi drausminė procedūra ir baudžiamasis procesas (Pareigūnų tarnybos nuostatų 88 straipsnio penktoji pastraipa; IX priedo 7 straipsnio antroji pastraipa)*

1. Pagal bendrąją taisyklę institucija turi teisę prašyti grąžinti Bendrijos teismui pateiktą vidaus dokumentą, jei juo besiremiantis asmuo jį gavo neteisėtai būdais. Vidaus dokumentas yra konfidencialus, nebent jį parengusi institucija sutiko jį išplatinti. Tačiau kai kuriais atvejais ieškovas neprivalo įrodyti teisėtai gavęs jo teiginiams patvirtinti naudojamą konfidencialų dokumentą ir todėl, kad būtų suderinti saugomi interesai, reikia įvertinti, ar konkrečios aplinkybės, kaip antai lemiamą dokumento pateikimo reikšmė, siekiant užtikrinti skundžiamo teisės akto priėmimo procedūros teisėtumo kontrolę arba nustatyti piktnaudžiavimą įgaliojimais, pateisina dokumento negrąžinimą.
2. Išvados, susijusios su pareigūnų turtinės ir neturtinės žalos atlyginimu, patirtos atsižvelgiant į, pirma, tai, kaip Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) atliko ir užbaigė tyrimą, kuriame jie buvo viešai įvardyti bei pripažinti atsakingais už tam tikrus pažeidimus gerokai anksčiau, nei nacionalinė teisminė institucija priėmė galutinį sprendimą, ir, antra, kaip šio tyrimo metu elgėsi Komisija, negali būti atmetos kaip per ankstyvos remiantis tuo, kad pareigūnai tokį prašymą galėtų pateikti tik po galimų galutinių nacionalinių teisminių institucijų sprendimų. Galimi nacionalinių teisminių procedūrų rezultatai negali paveikti šio proceso Bendrijos teisme, nes minėtais reikalavimais atlyginti žalą reikalaujama ne nustatyti, ar faktinės aplinkybės, kuriomis kaltinami pareigūnai, yra įrodytos, ar pareigūnai padarė pažeidimų vykdydami savo profesinę veiklą, o išnagrinėti, kaip OLAF atliko savo tyrimą ir kaip per tyrimą elgėsi Komisija, nes ši pareigūno patirta žala skiriasi nuo tos, kuri galėtų būti nustatyta

(žr. 77, 79 punktus)

nacionalinių teisminių institucijų priimtu sprendimu dėl pareigūnų nekaltumo pripažinimo.

(žr. 90, 91 punktus)

3. Iš Komisijos sprendimo 1999/396 dėl vidaus tyrimų, susijusių su Bendrijos interesams kenkiančio sukčiavimo, korupcijos ir bet kurios kitos neteisėtos veiklos prevencija, nuostatų ir sąlygų 4 straipsnio pirmosios pastraipos aišku, kad atitinkamas pareigūnas turi būti nedelsiant informuojamas apie jo asmeninio dalyvavimo galimybę, jeigu tai nekeltų pavojaus tyrimui; ir bet kuriuo atveju išvados, kuriose baigus tyrimą įvardijamas kuris nors Komisijos narys, pareigūnas ar tarnautojas, negali būti daromos nesuteikus suinteresuotajam asmeniui galimybės pareikšti savo nuomonę apie su juo susijusias aplinkybes. Šių nuostatų, numatančių sąlygas, kai atitinkamo pareigūno teisių į gynybą gerbimas gali būti suderintas su kiekvienam tokiam tyrimui būdingais konfidencialumo reikalavimais, nesilaikymas prilygsta esminių tyrimo procedūrai taikomų taisyklių pažeidimui.

Sprendimo 1999/396 4 straipsnis nėra tiesiogiai susijęs su informacijos, kurią pagal Reglamento Nr. 1073/1999 dėl

Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų 10 straipsnio 2 ir 3 dalis OLAF gali arba privalo (atitinkamai išorės ar vidaus tyrimuose) perduoti nacionalinėms teisminėms institucijoms, perdavimu ir todėl nenumato pareigos informuoti atitinkamą pareigūną prieš tokį perdavimą. Tačiau jei tokia informacija galiausiai turėtų būti suprantama kaip apimanti pareigūną „įvardijančias išvadas“, jis iš esmės turi būti informuotas ir išklaustas dėl su juo susijusių aplinkybių.

Vis dėlto šiame straipsnyje numatyta viena išimtis, kai tyrimo tikslais būtina išlaikyti visišką slaptumą, reikalaujanti laikytis nacionalinės teismo institucijos kompetencijai priklausančios tyrimo tvarkos. Tokiu atveju pareiga kviesti pareigūną, kad jis galėtų pareikšti savo nuomonę, gali būti atidėta Komisijos generalinio sekretoriaus sutikimu. Taigi siekiant atidėti informavimą turi būti įvykdytos dvi sąlygos – būtinybė išlaikyti visišką slaptumą ir laikytis nacionalinės teismo institucijos kompetencijai priklausančios tyrimo tvarkos. Be to, reikia gauti išankstinį Komisijos generalinio sekretoriaus sutikimą. Pareiga prašyti ir gauti Komisijos generalinio sekretoriaus sutikimą nėra paprastas formalumas, kurį prirėikus galima įvykdyti esant vėlesnei stadijai. Reikalavimas gauti tokį sutikimą

prarastų savo prasmę, t. y. užtikrinti, kad būtų gerbiamos atitinkamų pareigūnų gynybos teisės, kad informacijos apie juos paskelbimas būtų atidedamas tik iš tiesų išimtiniais atvejais ir kad išimtinį pobūdį įvertintų ne vien OLAF, bet ir Komisijos generalinis sekretorius.

(žr. 128–130, 133, 144–146, 151 punktus).

4. Teisės nuostata, pagal kurią asmenys, dėl kurių Europos kovos su sukčiavimu tarnyboje (OLAF) atliekamas tyrimas, turi būti apie jį informuoti ir turėti galimybę pareikšti savo nuomonę apie su jais susijusius faktus, suteikia privatiems asmenims teisių. Žinoma, pagal Komisijos sprendimo 1999/396 dėl vidaus tyrimų, susijusių su Bendrijos interesams kenkiančio sukčiavimo, korupcijos ir bet kurios kitos neteisėtos veiklos prevencija, nuostatų ir sąlygų 4 straipsnį OLAF turi diskreciją, kai tyrimo tikslais būtina išlaikyti visišką slaptumą arba imtis tyrimo priemonių, priklausančių nacionalinės teisminės institucijos kompetencijai, todėl pareiga kviešti pareigūną, kad jis galėtų pareikšti savo nuomonę, gali būti atidėta Komisijos generalinio sekretoriaus sutikimu. Vis dėlto OLAF neturi jokios diskrecijos dėl sprendimo atidėti informacijos pateikimą atitinkamiems pareigūnams priėmimo tvarkos ir Sprendimo 1999/396

4 straipsnio taikymo sąlygų patikrinimo tvarkos.

Darytina išvada, kad OLAF padarė pakankamai akivaizdų teisės normos, suteikiančios privatiems asmenims teises, pažeidimą, kai nenurodydama apie tokių tyrimo priemonių įgyvendinimą ir laiku paprašiusi Komisijos generalinio sekretoriaus sutikimo atidėti privalomą kvietimą su tyrimu susijusiam pareigūnui pareikšti savo nuomonę, ji nesilaikė nei šios išimties taikymo sąlygų, nei procedūros.

Taip yra Reglamento Nr. 1073/1999 dėl OLAF atliekamų tyrimų 11 straipsnio 7 dalyje OLAF nustatytos pareigos informuoti jo priežiūros komitetą prieš bet ką siunčiant teisminei institucijai pažeidimo atveju – tai yra pakankamai akivaizdus teisės normos, suteikiančios suinteresuotiesiems asmenims teises, pažeidimas. Viena vertus, net jei pagal minėto reglamento 11 straipsnio 1 dalį OLAF priežiūros komitetas nesikiša į atliekamų tyrimų eigą, šis komitetas yra įpareigotas ginti asmenų, kurių atžvilgiu OLAF atlieka tyrimus, teises, nes pagal savo vidaus reglamento 2 straipsnį jis „prižiūri, kad OLAF veikla būtų vykdoma visiškai užtikrinant žmogaus teises ir pagrindines laisves bei laikantis Sutarčių ir antrinės teisės aktų, ypač Protokolo dėl privilegijų

ir imunitetų bei Pareigūnų tarnybos nuostatų“. Kita vertus, Reglamento Nr. 1073/1999 11 straipsnio 7 dalyje numatyta, kad priežiūros komiteto informavimas yra besąlygiška pareiga ir nesuteikia jokios diskrecijos.

nenumatytas joks šios informacijos pateikimo terminas ir, be to, nustatyta išimtis, pagal kurią OLAF gali savo nuožiūra atidėti informacijos pateikimą dėl būtinybės tyrimo tikslais išlaikyti visišką slaptumą.

(žr. 146, 153–156, 164, 167–170 punktus)

Šiose nuostatose nėra teisės normų, suteikiančių asmenims teises, kurių laikymąsi užtikrina Bendrijos teismai.

(žr. 158, 159, 162 punktus)

5. Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF), remiantis Reglamento Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų 10 straipsnio 2 dalimi, prieš išsiųsdama atitinkamos valstybės narės teisminėms institucijoms vidaus tyrimų, susijusių su veikomis, galinčiomis užtraukti baudžiamąją atsakomybę, metu gautą informaciją nėra įpareigota pagal vidaus tyrimo procedūrą informuoti atitinkamą instituciją. Viena vertus, pagal šio reglamento 10 straipsnio 3 dalį atliekant vidaus tyrimą gautos informacijos siuntimas atitinkamai institucijai tėra teisė, ir jokia šio straipsnio nuostata nenumato, kad atitinkama institucija turi būti informuota prieš informacijos siuntimą nacionalinėms teisminėms institucijoms. Kita vertus, to paties reglamento 4 straipsnio 5 dalyje, kurioje nurodyta, kad vykdant vidaus tyrimus institucijos turi būti informuojamos, jei šiais tyrimais nustatoma, kad narys, vadovas, pareigūnas ar kitas tarnautojas gali būti asmeniškai susijęs su pažeidimu,

6. Nagrinėjant ieškinį dėl pareigūno turtinės ir neturtinės žalos atlyginimo, kurią jis patyrė dėl to, kaip Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) atliko ir užbaigė tyrimą, kuriame jis buvo viešai įvardytas bei pripažintas atsakingu už nustatytus pažeidimus gerokai anksčiau, nei buvo priimtas galutinis sprendimas, neveiksmingas yra pagrindas, susijęs su nacionalinėms teisminėms institucijoms daroma įtaka, kai pagal Reglamento Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų 10 straipsnio 2 dalį persiunčiama vykdant tyrimą gauta informacija, kuria OLAF „nukreipė“ šias teismines institucijas, iš anksto suteikdama baudžiamojo pobūdžio kvalifikaciją faktinėms aplinkybėms, apie kurias buvo pranešta. Tik nacionalinės institucijos yra visiškai atsakingos už tolesnius veiksmus, kurių jos

gali imtis dėl OLAF persiūstos informacijos. Taigi šios institucijos turi pačios patikrinti, ar tokia informacija pateisina arba reikalauja, kad būtų imtasi baudžiamojo persekiojimo. Todėl nacionaliniu lygmeniu turi būti užtikrinta teisinė gynyba nuo tokio persekiojimo kartu su visomis vidaus teisėje numatytais garantijomis, įskaitant tas, kurios išplaukia iš pagrindinių teisių, kurių, kaip sudėtinės pagrindinių Bendrijos teisės principų dalies, valstybės narės turi taip pat nepažeisti įgyvendindamos Bendrijos teisės aktus.

(žr. 171–173 punktus)

7. Nagrinėjant ieškinį dėl žalos atlyginimo, ieškovas turi įrodyti, kad buvo įvykdytos visos Bendrijos deliktinės atsakomybės atsiradimo sąlygos EB 288 straipsnio antrosios pastraipos prasme. Vis dėlto ši taisyklė gali būti sušvelninta, jei aplinkybė, dėl kurios atsirado žala, galėjo būti išprovokuota daugelio įvairių priežasčių

ir jei Bendrijos institucija, būdama palankesnėje padėtyje pateikti įrodymus šiuo klausimu, nepateikė jokių įrodymų, leidžiančių nustatyti, dėl kurių iš šių priežasčių ta aplinkybė galėjo atsirasti, pripažįstant šiai institucijai atsakomybę dėl kilusio neaiškumo.

(žr. 182, 183 punktus)

8. Nekaltumo prezumpcijos principas reikalauja, kad pažeidimu kaltinamas asmuo būtų laikomas nekaltu tol, kol teismo procese jo kaltė neįrodyta be jokios pagrįstos abejonės. Vis dėlto institucijai negali būti kliudoma informuoti visuomenę apie Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) tiriamas bylas, susijusias su jos viduje padarytais pažeidimais. Tačiau ji tai turi atlikti išlaikydama visą reikiamą diskreciją ir atsargumą, rasdama tinkamą pusiausvyrą tarp suinteresuotų pareigūnų ir institucijos interesų.

Pranešimas spaudai apie institucijos sprendimą pradėti drausmines procedūras, kuris tikrai sudarė visuomenei ar bent jos daliai įspūdį, kad pareigūnas dalyvavo padarant pažeidimus jos viduje, nors jo kaltė dar nebuvo įrodyta, nebuvo

pagrįstas tarnybos interesais ir sudaro pakankamai akivaizdų nekaltumo prezumpcijos pažeidimą, nes institucija neturi jokios diskrecijos pareigos gerbti šią prezumpciją atžvilgiu.

Paraleliai OLAF pažeidžia nekaltumo prezumpcijos principą, jei tyrimo procedūroje, susijusioje su pareigūnu, ji leidžia nutekėti į spaudą informaciją, kuri skatina visuomenę tikėti jo kalte dėl baudžiamojo nusikaltimo prieš teismui šiuo klausimu priimant sprendimą. Šiais informacijos nutekėjimais OLAF taip pat pažeidė tyrimų konfidencialumo pareigą ir, išplatinusi jautrius faktinius duomenis spaudoje, nusižengė gero administravimo interesams, nes vykstant tyrimo procedūrai leido plačiau visuomenei susipažinti su konfidencialia administracine informacija. Šiuo atveju reikia pažymėti, jog tai yra pakankamai akivaizdūs šių teisės normų pažeidimai, nes OLAF privalo užtikrinti, kad nebūtų atitinkamų asmenų pagrindines teises, kaip antai nekaltumo prezumpciją, pažeidžiančių informacijos nutekėjimų, nes administracija neturi jokios diskrecijos dėl šios pareigos laikymosi.

(žr. 216, 217, 219, 309–311, 314 punktus)

9. Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) neprivalo tariamai su vidaus tyrimu susijusiam Bendrijos pareigūnui leisti susipažinti su dokumentais, dėl kurių vyko toks tyrimas ar kuriuos šiuo tikslu parengė pati OLAF, iki Paskyrimų tarnybos galutinio sprendimo, kuriuo jam pateikiami kaltinimai, priėmimo; kitaip būtų kliudoma OLAF patikėtos misijos efektyvumui ir konfidencialumui bei tarnybos nepriklausomumui. Vien tai, kad dalis konfidencialios bylos medžiagos, atrodo, buvo neteisėtai perduota spaudai, savaime nereiškia, kad tariamai susijusio pareigūno naudai reikėtų daryti išimtį dėl šios bylos medžiagos ir OLAF atliekamo tyrimo konfidencialumo. Atitinkamo pareigūno teisių į gynybą užtikrinimas yra pakankamai garantuotas Sprendimo 1999/396 dėl vidaus tyrimų, susijusių su Bendrijos interesams kenkiančio sukčiavimo, korupcijos ir bet kurios kitos neteisėtos veiklos prevencija, nuostatų ir sąlygų 4 straipsniu, kuris neįpareigoja OLAF leisti susipažinti su jo turimais dokumentais.

Toks požiūris neprieštarauja teisei į gerą administravimą, numatyta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnyje, pagal kurį ši teisė apima kiekvieno asmens teisę susipažinti su savo byla, laikantis teisėto konfidencialumo ir profesinio bei verslo slaptumo. Taigi pagal šį principą galima atsisakyti leisti susipažinti su OLAF vedama byla, jei tai būtina konfidencialumui užtikrinti.

OLAF taip pat nėra įpareigota leisti susipažinti su tyrimo galutine ataskaita.

Viena vertus, jokia iš Sprendimo 1999/396 4 straipsnio išplaukianti pareiga nėra susijusi su šiuo klausimu ir, kita vertus, neteisėti OLAF veiksmai, kiek tai susiję su rungimosi principu, galėtų būti nustatyti, tik jei galutinė ataskaita būtų išplatinta arba po jos būtų priimtas sprendimas asmens nenaudai. Jei ši ataskaita būtų buvusi išsiųsta institucijai ir atitinkamoms nacionalinėms teisminėms institucijoms, būtent OLAF ir šios institucijos prireikus galėjo leisti suinteresuotiems pareigūnams su jomis susipažinti laikantis jų pačių proceso taisyklių, jei jos ketino priimti sprendimą jų nenaudai remiantis galutine ataskaita.

(žr. 255–260 punktus)

Bendrijos teismai, ir kuris taip pat sudaro teisės į gerą administravimą dalį pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 dalį. Taigi OLAF vykdoma procedūra negali būti tęsiama ilgiau nei protingas terminas, kuris turi būti įvertintas atsižvelgiant į bylos aplinkybes ir jos sudėtingumą.

Įsteigiant OLAF Komisijos tarnybų patirti administracinio organizavimo trūkumai, nuo kurių atitinkami pareigūnai neturėtų nukentėti, patys savaime negali nei pateisinti šių ilgų tyrimo procedūrų terminų, nei būti priežastis atleisti Komisiją nuo atsakomybės.

(žr. 272–274, 280, 281 punktus)

10. Net jei Reglamente Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų nenumatytas joks konkretus ir privalomas terminas tyrimams pabaigti, pareiga laikytis protingo termino vykdant administracines procedūras yra bendrasis Bendrijos teisės principas, kurio laikymąsi užtikrina
11. Pagal Reglamento Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų 12 straipsnio 3 dalies trečiąją pastraipą institucijos užtikrina OLAF atliekamų tyrimų konfidencialumą ir atitinkamų asmenų teisetas teises. Vis dėlto ši nuostata negali būti

aiškinama kaip nustatanti Komisijai bendrą pareigą užtikrinti, kad OLAF, atliekanti savo tyrimus visai savarankiškai, laikytųsi konfidencialumo. Ši nuostata turi būti aiškinama kartu su jos ankstesniąja pastraipa, pagal kurią OLAF generalinis direktorius reguliariai praneša institucijoms apie tyrimų išvadas, atsižvelgdamas į tuos pačius principus. Taigi iš Reglamento Nr. 1073/1999 12 straipsnio matyti, kad tais atvejais, kai OLAF generalinis direktorius institucijoms, įskaitant Komisiją, siunčia informaciją apie tyrimus, tvarkydamos šią informaciją pastarosios turi užtikrinti jos konfidencialumą ir atitinkamų asmenų teises.

(žr. 299 punktą)

12. Pareigūnų tarnybos nuostatų 88 straipsnio penktoji pastraipa, Paskyrimų tarnybai draudžianti priimti galutinį sprendimą drausminėje procedūroje dėl atitinkamo pareigūno veiksmų, kurie tuo

pačiu metu yra nagrinėjami baudžiamojo proceso tvarka, kol nėra priimtas baudžiamąją bylą nagrinėjančio teismo sprendimas, nesuteikia minėtai institucijai diskrecijos teisės. Šioje nuostatoje patvirtintas principas, jog „baudžiamasis procesas sustabdo drausminę procedūrą“, o tai yra pateisinama, ypač dėl to, kad baudžiamąją bylą nagrinėjantys nacionaliniai teismai turi gerokai didesnes galimybes įvykdyti tyrimą nei Paskyrimų tarnyba. Taigi tuo atveju, kai tie patys faktai gali būti baudžiamojo pažeidimo ir tarnybinių pareigūno pareigų pažeidimo sudėties požymis, administracija privalo remtis vykstant baudžiamajam procesui bylą nagrinėjusio teismo nustatytais faktais. Šiam nustačius bylos faktus, administracija gali juos teisiškai vertinti iš drausmės pažeidimo pozicijų, tikrindama, ar jie laikytini tarnybinių pareigų pažeidimu.

(žr. 341, 342 punktus)